

verborgen, door een plotselingen vogelroep. Ina kon soms de gedachte niet weren, als ging ze naast een jonge vrouw, die hersteld was uit een zware ziekte. Ze zag in Lilly een bijna bevende vermoeidheid, maar daar bovenuit vleugde een nieuwe kracht; haar gezicht was bleek, in haar oogen blonk de rust van een geloof. — Ze heeft zich wat overspannen, dacht Ina, maar nu weet ze weer, dat ze de studie aan durft.

Eenmaal gebeurde het zelfs, dat Lilly haar moeder bij de zaak opwachtte. Het gaf Ina een schok, het kind daar te zien. De coupeuses en naaistertjes had ze voor zich weg laten gaan, had hen zonder veel afkeuring, een enkele zelfs met welgevallen, bekeken. Maar toen herkende ze Lilly, staand voor een van de groote spiegelruiten. Haar gezicht, haar glimlach hadden iets ontroerends. 't Was of ze zeggen wilde: Vreemd, dat ik hier sta, maar u bent werkelijk uit die deur gekomen, en heeft me dadelijk gezien, en o, u houdt van me. — En Ina voelde op dat oogenblik haar liefde voor het kind diep, en bijna hevig.

— Waarom ben je hier? vroeg ze, zullen we samen een jurk voor je koopen?

Lilly schudde haar hoofd. — Neen, we gaan samen naar huis. — Maar toen ze een klein eindje gegaan waren, keek ze om zich heen. Wat zullen we eigenlijk doen? de gewone bus nemen, of een heel anderen kant oprijden, naar het Park, bijvoorbeeld?

— Wat je maar wilt, lieveling.

— Zouden we buiten kunnen theedrinken? Neen, eigenlijk is het guur vandaag. Plotseling zei ze: Ik was bang, dat u met mijnheer James zoudt mee gaan.

— Ik? dat gebeurt toch hoogst zelden.

— Nou ja, maar juist dit keer.

— Is er dan iets bijzonders?

Lilly lachte. — Nou, of, uw dochter is u komen afhalen.

Ze grepen elkaars arm. — Met een taxi naar huis? stelde Ina voor.

— Hm, ik weet niet, misschien is het het beste.

— Nou meid, de beslissing valt jou zwaar.

Nu reden ze door de overvolle straten; Lilly zat rechtop en keurde de handigheid van hun bestuurder; daarbij praatte ze haast onophoudelijk en als ging het buiten haar gedachten om.

Ina luisterde niet; ze hield haar oogen half dicht, zag aldoor weer dien vreemden glimlach van Lilly, toen ze elkaar herkenden. Ze dacht: Misschien is het kind van iemand gaan houden, en denkt daardoor wat meer aan mij, geeft mij iets van haar overvloed. Ze zou dit niet met woorden aanroeren, sprak Jack ooit over zijn liefde? Op 't allerlaatst; ja, en toen nog zoo verbeteret.